

A nagy gazdasági válság évei alatt egy dél idahoi falucskában laktam. Reggelenként megálltam Miller úr zöldséges standja előtt, hogy az éppen szezonban levő zöldségből, gyümölcsből vásároljak.

Az étel és a pénz igen kevés volt abban az időben, ezért sokszor cseretárgyakat ajánlottak fel a vásárlók az áruért. Egyik nap Miller úr egy zsák krumplit pakolt nekem, amikor észrevettem egy nagyon sovány kislányt, aki szakadt, de tiszta ruhában epekedve nézte a zöldbabot. Kifizettem a krumplimat, de közben engem is megragadott a gyönyörű zöldbabos kosár látványa. Közben azon gondolkodtam, hogy vegyek-e belőle, végighallgattam Miller úr és a rongyos ruházatú kislány beszélgetését.

- Hello Barry, hogy vagy?
- Hello Miller úr. Jól, köszönöm jól. Csak csodálom a babot. nagyon jól néz ki.
- Nagyon finom is. Hogy van az anyukád?
- Erősödik, napról-napra erősödik.
- Az jó. Segíthetek valamiben?
- Nem uram. Csak csodálom a babot.
- Szeretnél belőle hazavinni?
- Nem uram. Nincs mivel fizetnem.
- Nos, mid van, amire elcserélhetném a babot?
- Csak egy üveggolyóm van.
- Tényleg? Hadd nézzem csak.
- Tessék, itt van. Nagyon szép.
- Igen, azt látom. Hmmm, csak egy baj van, ez kék és én a pirosat szeretem.
- Van esetleg egy piros üveggolyód otthon?
- Nem egészen. De majdnem.
- Mondok én neked valamit. Vidd haza ezt a zsák babot, és mikor legközelebb erre jársz, hozd magaddal a piros üveggolyódat, hogy megnézhessem.
- Rendben van. Köszönöm, Miller úr.

Miller asszony, aki a közelben állt odajött hozzám, hogy segítsen. Egy mosollyal így szólt:

- Van meg két ilyen fiúcska ebben a faluban, mindhárman nagyon szegényes körülmények között élnek. Jim szeret velük üzletelni babért, almaért, paradicsomért vagy ami éppen van. Amikor visszajönnek a piros üveggolyóikkal, és mindig visszajönnek, Jim úgy dönt, hogy mégsem tetszik neki a piros, és hazaküldi őket egy zsák valamilyen zöldséggel, és azzal, hogy hozzanak valamilyen más színű üveggolyót, narancssárgát például.

Mosolyogva jöttem el az árusbódétól, teljesen meghatódva Miller úr tettén. Nem sokkal később Colorado államba költöztem, de soha nem feledtem ennek a férfinak a csere" üzletét".

Aztán eltelt jó néhány év. Nemrégiben látogatóban jártam Idaho államban, és felkerestem néhány barátomat abban a régi kis falucskában. Mikor megérkeztem hallottam, hogy Miller úr meghalt, és pont akkor van a temetése. Mivel a barátaim el szerettek volna menni a temetésre, hát én is velük mentem. Mikor megérkeztünk a ravatalozóba, beálltunk a sorba, hogy a halott hozzátartozóival együtt részvétünket kifejezhessük Miller asszonynak. Előttünk a sorban állt három fiatalember. Egyikőjük katonai egyenruhában volt, a másik kettő pedig fekete öltönyben, igen elegánsan volt felöltözve.

Mikor rájuk került a sor Miller asszonyhoz léptek, aki mosolyogva nézet rájuk férje koporsója mellől. Mindhárom fiatalember megölelte, és megpuszilta az asszonyt, beszéltek vele pár szót, majd a koporsóhoz léptek. Az asszony lágy, könnyes kék szemei követték lépteiket, amint ők egyenként megálltak egy pillanatra a koporsónál, megfogták a halott kezét, majd tovább indultak. Mindhárman szemeiket törölgetve hagyták el a ravatalozót. Mikor ránk került a sor, elmondtam Miller asszonynak, hogy ki is vagyok, és megemlítettem neki azt a régi történetet, amit mesélt nekem három kisiúról és az üveggolyóikról. Csillogó szemekkel megfogta kezemet, és odavezetett a koporsóhoz.

- Az a három fiatalember, akik épp ön előtt voltak, az a három kisiú, akikről akkor meséltem. Épp most mondták el, hogy mennyire értékelték, ahogy Jim bánt velük. És most végre, hogy Jim már nem tudja meggondolni magát a színt vagy a méretet illetően... eljöttek, hogy kifizessék tartozásukat. Soha nem voltunk gazdagok ezen a földön, de biztos vagyok benne, hogy Jim ebben a pillanatban a leggazdagabb embernek tartaná magát.

Ekkor szerető gyengédséggel felemelte az élettelen ujjakat. A férje keze alatt három fényes piros üveggolyó pihent.